

Visszafogott magabiztosság!

A búcsúbeszéd befejező részét olvassuk a mai napon.

A tanítványok átélték már, hogy milyen jól mentek a dolgok. Jézus népszerű lett, ünnepelték! Most hosszan hallgatták Jézus búcsúzkodását. Számos számukra alig érthető dolgot sorolt: helyet készít nekik, egy az Atyával, elküldi a Lelkét, az Ő békéjét adja, a világban üldözni fogják őket, mindenkor kérni fogja az Atyát értük...

Aztán egyszerre leesett a tantusz: „most már hiszünk neked!”

A vigasztalás hatékonynak bizonyult.

De nem hagyja Jézus annyiban. „Elszéledtek, ki-ki a maga útján és engem magamra hagytok!”...

Mit üzen ez a szakasz itt és most?

Jézus példa a számunkra. Maximálisan az Atyára hangolódott. Így a küldetésétől semmi el nem térítheti. A kitartáshoz szükséges erőt az Atyától nyeri.

Beszélt övéinek, lelkesítette őket, biztatást nyújtott. Így akarta felkészíteni őket az elkövetkező eseményekre. Mennyire szükséges Mennyei Atyánkra hangolódás, mert ez segítene saját helytállásunkat és adná szánkba a szavakat, amikor barátainkat, embertársainkat kell erősíteni.

A tanítványok, akik elteltek büszkeséggel, már hiszünk, most aztán már biztosan kitartunk melletted. De szembesülhetek azzal, hogy a neheze csak ezek után jön.

Akik elteltek büszkeséggel, reszketni, menekülni fognak.

Csak akkor látjuk, hogy milyen távol vagyunk a hit teljességétől, amikor valami komoly próbatételre kerül sor. Akkori tetteink mutatják meg mennyit ér a hitünk.

Jézus a győzelembe vetett meggyőződéssel fegyverez fel, / jól lehet a küzdelem kemény/, de harcolni a siker reményében tudunk. Ha nem vagyunk biztosak a sikerben a buzgóság hamar alább hagy!

A mai nap kihívásai miben tettek próbára? Atyára hangolódásom kitartott a nap folyamán? Volt biztató szavam embertársaimhoz? Hűséges maradtam? Új hűséget kell fogadnom?

Horváth Józsi, Tata-Táska